

sviesa gerumas
kelione žmogus
sugri žimas
zvaig ždynai
MED ŽAGA
TIESA MELAS
Svaj nētū
filos fuoti
ORAS JŪRA
pasiro ymas
apibū imimas
ramybė gyvas
MIEGAS ŽODŽIAI
suma infas
pavard nimas
MISTINIAI
žaidimai KELIAS
Graži dieny
saldzių sapn MENESIENA
gyvenimas ESU miškas

ŽODŽIU SARAŠAS

APDOVANOTA
KNYGA

PATRICIA FORDE

LIKUSI VIENA Leta pasinėrė į darbą. Ji ne tik perrašinėjo Sąrašo žodžius, bet ir aptarnavo nuolatinius klientus, amatininkus ir jų mokinius, kuriems reikėjo specialių, į Sąrašą neįtrauktų žodžių. Senajam meistriui išvykus, darbo padaugėjo, dienos buvo nuobodžios ir alinančios, naktys ilgos, tamsios ir vienišos.

Ji suruošė tris dėžutes žodžių, kurias trims savo mokiniams buvo užsakęs dailidė. Vaikinai patys atėjo jų pasiimti. Jie buvo linksmi dvylikamečiai šelmiškai žibančiomis akimis, ką tik baigę mokyklą. Leta kreivai šyptelėjo – jie buvo panašesni į Žaliųjų karių mokinius. Davė jiems žodžius „pjūklas“ ir „plaktukas“, „vinis“ ir „smeigė“, įtraukė ir gražesnių žodžių, tokių kaip „oblius“ ir „kaltas“. Iš viso jie gavo po dvidešimt penkias korteles – be tų penkių šimtų pagrindinių Sąrašo žodžių. Vaikinukai atrodė patenkinti.

– Mes jau pasiruošę, – šyptelėjo jauniausias.

Leta jį pažinojo – jis buvo vienas iš gydytojo sūnų.

Danielis. O gal Kranas? Ne. Tikrai Danielis. Mergaitė buvo apie jį girdėjusi. Dirstelėjo į jo žymų lazdelę. Joje buvo mažiausiai penkiolika įrantų. Penkiolika nusižen- gimų kalbos įstatymui.

Leta padavė jam dėžutę ir mintyse palinkėjo, kad tapęs mokiniu jis pasitaisytų.

Vaikinams išėjus, ji paruošė dvi dėžutes su trisdešimčia vaisių ir uogų pavadinimų, kuriuos reikės pašalinti. „Ananasas“ jai buvo naujas žodis. Sąrašė buvo tik tie vaisiai ir uogos, kurių galėjai gauti Arkoje: obuoliai, braškės, avietės ir gervuogės. Ananasų nebuvo.

Leta jau ruošėsi uždaryti krautuvėlę, bet tada išgirdo, kaip braškėdomas atsidaro senos medinės durys.

Prieš ją stovėjo liesas maždaug jos amžiaus vaikinys. Kaulai buvo tokie išsišovę, kad atrodė kaip nupiešti. Kai jis pakėlė galvą, Leta išvydo vaiskas pilkšvai mėlynas akis.

– Nelinkiu bloga! – nedrąsiai pasisveikino Leta.

Jis sutrikęs apsidairė.

– Man reikia žodžių, – tarė.

– Taip, – atsakė Leta. – Kokių žodžių?

– Sąrašo žodžių. Man reikia dėžutės su Sąrašo žo- džiais, – atsakė vaikinys, dešine ranka spausdamas kai- rą krūtinės pusę ir vis dirsčiodamas tai į Letą, tai į lau- kujes duris.

Leta pakerėta klausėsi. Jo balsas buvo skambus ir so- drus, ne gargždus, kaip daugumos jos klientų. Jis kalbėjo Sąrašo kalba, bet neįprastai. Asmenavo ir linksniavo žo-

džius. Tai buvo leidžiama, bet dauguma žmonių šitaip nesivargindavo. Jai suspurdo širdis.

– Kam? – paklausė ji. – Kam reikėti... kam tau reikia?

Berniukas susiraukė.

– Nelaimė, – atsakė. – Reikėti žodžiai. Neklausinėti.

Leta atsitraukė ir atidžiai jį nužvelgė. Vaikis atrodė susijaudinęs, mindžikavo, akys lakstė į šalis.

– Aš laukiu, kol ateina šeimininkas, – ji kruopščiai rinko vien Sąrašo žodžius.

Vaikinas apniuko.

– Ne! – jis žengė žingsnį atgal ir pažiūrėjo į duris, lyg ko baimindamasis. – Aš neturėti laikas. Girdėti, tu būti žodininkė.

Leta krūptelėjo, jo žodžiai dilgino.

– Aš žodininkė, – pasakė. – Tai... tai... – Ji pajuto, kad rausta. Pamėgino iš naujo. – Aš mokinė, bet žodininko čia nėra, taigi dabar aš žodininkė.

Vaikinukas kilstelėjo antakį ir pažvelgė į ją pilkai mėlynomis akimis. Jo kūnas atsipalaidavo.

– Padėti man ar ne? – vos vos šypsodamas paklausė.

Leta suprato, kad vaikis jai meta iššūkį, tad pasitempė.

– Taip, – atsakė. – Aš padėti.

Tada apsisuko, norėdama nuo lentynėlės paimti dėžutę. Tai darydama prisiminė, kad tądien paskutinę atidavė kailiadirbio žmonai.

– Žodžiai čia nebūti. Aš atnešti, – tarė ji, plūsdama save už nerūpestingumą.

Jau anksčiau reikėjo papildyti lentynas, bet kažkodėl jai tai iškrito iš galvos. Dabar reikės palikti tą keistuolį vieną ir sulakstyti į meistro darbo kambarį. Eidama iš krautuvės Leta juto į nugarą įsmeigtą žvilgsnį.

Darbo kambaryje nusikabino nuo vinies raktus ir patį mažiausią paskubom įkišo į bibliotekos durų spyną. Mechanizmas tyliai spragtelėdamas pasisuko ir sunkios durys atsidarė. Leta sulaukė kvapą – kaip visada žengdama į slaptąją meistro biblioteką. Čia meistras laikė uždaręs žodžius. Žodžius, amžiams pašalintus iš kasdienės kalbos. Lentynos nuo grindų iki lubų buvo prikrautos dėžių, o dėžėse saugomi žodžiai, kurie pergyvens ir Letą, net jei nė karto nebus pavartoti.

Kad niekas nepražūtų ir nenueitų veltui. Jono Nojo šūkis, Benjamino šūkis. Jei ateitų laikai, kai žmonėms vėl prireiktų kalbos, Arka būtų tam pasiruošusi.

Leta sudrebėjo. Kambaryje dvelkė popieriumi, senove ir šiek tiek pelėsiomis. Jame buvo saugoma vertinga medžiaga, meistro parsivežta iš daugybės žodžių paieškų ekspedicijų, per kurias jis uoliai ieškodavo paskutinių likusių rašytinių šaltinių. Į dėžes sukrauti kalbos trupinėliai laukė, kol bus išrūšiuoti, perrašyti ir sudėlioti. Ant vienos sienos kabojo vinimis prikalta vėliava su išblukusiais ir apsitrynusiais žodžiais: „Pradžioje buvo Žodis.“

Daugelis šiek tiek mokėjo skaityti, bet retai matydavo rašytinį žodį, nebent kokiam nors Jono Nojo plakate ar savo mokyklinėje žodžių dėžutėje. Po Tirpsmo jūra prarijo

rašytinius šaltinius. Vien nuo šios minties Leta paširpdavo. Akimirką ji suabejojo, ar išmintingai elgiasi. Ar meistras šiam nepažįstamajam duotų žodžių? Ji susimąstė. Ar nuo to kam nors bus blogiau? Vaikinas turėjo teisę gauti Sąrašo žodžius. Tik kodėl jų negavo iš savo meistro?

Leta paėmė nuo rašomojo stalo dėžutę ir patraukė atgal pas klientą. Žingsniuodama pro tvarkingų lentynų eiles alkūne užkliudė ne iki galo įkištą dėžutę. Dėžutė nukrito jai po kojomis, pabiro kortelės. Mergaitė krūptelėjo, paskui pasilenkė ir pakėlė dėžutę. Ant priekinės sienelės jos pačios įgudusia ranka buvo užrašyta: „Spalvos“. Ji skubiai sugrūdo korteles į vidų. Nusineš dėžutę į krautuvę ir vėliau sutvarkys, o dabar jos laukė klientas.

Įžengusi pro duris ji pažvelgė į prekystalį. Iš pradžių pamanė, kad vaikinas išėjo, bet paskui pamatė jį. Tikriau, pamatė jo ranką ant šaltų marmurinių grindų. Plaštaką, paskui dilbį, krūtinę, kulkos paliktą skylę, raudoną, tirštą kaip sriuba kraują. Tada išgirdo skardų mergaitišką klyksmą. Tik po penkių sekundžių suvokė, kad klykia ji pati. Klykiant iš rankų iškrito brangioji dėžutė, ant grindų nupleveno kortelės: „vyšninė“, „oranžinė“, „alyvinė“, „violetinė“, „gelsva“ ir „plieno pilkumo“.

Leta jau ruošėsi lėkti į gatvę, bet ranka sujudėjo. Jis buvo gyvas. Ji atsiklaupė ant šaltų grindų ir pridėjo virpančius pirštus jaunuoliui prie kaklo. Jo oda buvo šilta, kvėpėjo laukiniais šalavijais. Jis suvaitojo.

Leta išsigandusi atšlijo.

– Ramiai, – drebančiu balsu ištarė. – Aš kviečiu pagalbą.

Ji ėmė stotis, bet berniukas sugriebė ją už rankos. Pamegino pakelti galvą.

– Ne, – tarė. – Reikia pasislėpti. Jie mane rasti.

– Kas? Kas tave rasti?

Staiga orą perskrodė sirenos kauksmas. Tvarkdariai. Leta pašoko, patraukė krautuvės duris dengiančią užuolaidą ir užstūmė sunkius skląščius. Paskui grįžo prie berniuko.

– Gali atsistoti? – paklausė nebesistengdama kalbėti Sąrašo kalba.

Jis stenėdamas prisitraukė kelius ir pabandė perkelti svorį ant rankų. Leta sugriebė jį ir ėmė kelti, bet vos nepargriuvo pati.

– Kabinkis man ant kaklo, – sušnopavo ji.

Kraujas iš jo žaizdos lašėjo ant grindų. Saulės spindulyje, blykstelėjusiam pro langą, jis atrodė vyšnių spalvos. Leta paėmė vaikiną už pažastų ir pusiau užtempė, pusiau užnešė į antrą aukštą. Svirduliuodamas ilgu koridoriumi jis parkrito ir atsitrenkė į seną medinę sieną. Griūdamas netyčia atidarė duris į slaptą kambarėlį, kuriame Leta žaisdavo vaikystėje. Jis buvo vadinamas Vienuolio kambariu, nors niekas nenutuokė kodėl. Berniukas kurį laiką gulėjo ant grindų ir žiūrėjo į ją, paskui pasisuko į kambarėlį.

– Toliau ne. Palikti mane... čia.

Žodžiai vėlėsi, tarsi liptų prie lūpų.

– Ne! – sušuko Leta, įsirežusi pastatė jį ant kojų, nu-tempė kelis žingsnius iki savo kambario ir paguldė į lovą.

Vaikinas suvaitojo – garsas buvo toks, lyg iš baliono eitų oras. Tada prarado sąmonę.

Kambariukas buvo ankštas, jame stovėjo tik lova, kėdė ir sena spinta, kurią jai padirbo Benjaminas. Ji prisitraukė kėdę prie lovos. Tada išgirdo beldimą į laukujes duris. Atplėšė akis nuo vaikino ir atsigrėžė. Beldimas darėsi vis garsesnis ir piktesnis. Letai ėmė tvinksėti ausyse.

Netrukus ji atitraukė sunkius laukujų durų skląščius ir išvydo tvarkdarį. Pirmiausia jos žvilgsnį patraukė blanki pilka Jono Nojo įstatymų saugotojų uniforma, paskui akys nukrypo į veidą. Šis buvo atstumiantis. Pūpsojo stambinosis, akys buvo mažos, giliai įkritusios, lūpų tik gelsvi brūkšneliai. Klausydamosi švokščiančio jo balso Leta pakreipė galvą.

– Žodininkas čia? – paklausė jis, pirmiausia pažvelgęs jai į akis, paskui išvydęs kraują ant grindų ir korteles, išbarstytas ant balto marmuro.

Iš jo sklindanti agresija gąsdino Letą. Ji papurtė galvą.

– Meistras keliauti į... – tada prisiminė, kad Sąrašė nėra žodžio „ekspedicija“. Pamąstė. – Jis keliauti ieškoti žodžiai, – nepatogi kalba vėlėsi burnoje. – Jis kurį laiką nebūti.

Tvarkdarys užtruko, kol suformulavo kitą klausimą.

– Kur berniukas?

Leta susiraukė.

– Nesuprasti, – ji suraukė kaktą, vaizduodama nustebusią.

Tvarkdarys suurzgė ir parodė į kraują ant grindų. – Berniukas! Kur jis bėgti?

– Bėgti. Aš nežinoti, – atsakė Leta.

Tvarkdarys užsimojo ir trenkė jai per veidą. Leta liežuviu pajuto metalinį kraujo skonį. Vyras sugriebė ją už marškinių apykaklės ir prisitraukė. – Kur berniukas?

Jai buvo sunku kalbėti. Sunku net alsuoti.

– Aš... aš nežinoti. Jau sakyti. Aš nežinoti.

Tvarkdarys ėmė spausti jai kaklą. Leta duso, akyse šokčiojo juodos dėmelės. Tą akimirką durys atsilapojo ir pasirodė antras tvarkdarys. Jis buvo išraudęs ir garsiai šniokštavo.

– Rėži! Ateiti! – pašaukė jis. – Gatvė! Jis sužeistas, bet galėti bėgti!

Rėžis nenorom paleido Letą, apsigrėžė ir pasuko prie durų.

– Čionai! – dar kartą riktelėjo jo bendras.

Rėžiui išėjus, antrasis tvarkdarys pasisuko į priblokštą mergaitę, vos matomai linktelėjo ir pradingo.

Leta atsiduso, pridėjo ranką prie maudžiančio kaklo, pajuto, kad lūpa ištinusi. Tada antrą kartą užstūmė skląščius ir atsistojo, nors linko kojos ir svaigo galva. Pažvelgė į ant grindų krešantį kraują ir prie jo graudžiai pabirusias žodžių korteles. Lauke vėl užkaukė sirena. Šįkart Letai pasidingojo, kad sirena kaukia jai ir vyrai gali bet kurią akimirką grįžti savo grobio. Jos akys nukrypo į duris už prekystalio, už kurių viršuje laukė jaunuolis.

Leta švelniai, atsargiai nuėmė nuo žaizdos skepetą, žvilgčiodama tai į tvarstį, tai į berniuko veidą. Bijoj sukelti jam skausmo. Žaizda jau buvo užsitraukusi ir pamažu gijo. Jai bežiūrint, sužeistojo vokai virptelėjo ir vaikas lėtai atsimerkė.

– Viskas gerai, – greitai pranešė Leta. – Tu saugus.

Jis pabandė atsisėsti, bet vėl plumptelėjo ant pagalvės. Atrodė išblyškęs ir išsekęs.

– Ramiai, – tarė Leta. – Ilsėtis.

– Tu žodininkė. – Jo balsas buvo gargždus, alsavimas negilus.

– Taip, – patvirtino mergaitė. – Žodininkė. Leta. Koks tavo vardas?

– Marlo, – atsakė jis ir vėl užsimerkė.

– Marlo, – tyliai pakartojo Leta. – Marlo.

Ji leido jam pamiegoti. Uždariusi krautuotę susinešė darbą į viršų. Ketino suruošti dėžutes poniai Plieninei, bet sunkiai sekėsi susikaupti. Netrukus atėjo naktis, prapliupo lietus, į langą ėmė barbenti lašai.

Ji sudrebėjo. Kažin, kas bus dabar? Ji nenutuokė, kas tas keistuolis svečias. Vaikinas nešiojo žymų lazdelę, bet Letai ji pasirodė keista. Įprastų žymų lazdelių apačioje būna įdagas. Visi įdagai skirtingi, dviejų vienodų nebūna. O ši lazdelė buvo be įdago. Padirbinėti žymų lazdelių nevalia. Ji dar kartą apžiūrėjo jaunuolio lazdelę. Ant jos buvo trys žymos, bylojančios, kad jis tris kartus nusižengė kalbos įstatymui. Dvidešimt įrantų – ir žmogus šalinamas

iš Arkos. Leta aptiko ir daugiau keistybių. Nuvilkusi marškinius ant nugaros pamatė senus randus – dideles juodas it naktis dėmes. Ji buvo girdėjusi apie Juodąją angelą. Jis žeidžia ir gydo tuo pat metu. Kartą pasiteiravo apie tai meistro, bet šis numojo ranka.

– Nesuk sau dėl to galvos, – atsakė jis. – Dirbk savo darbus. Neišsišok ir neturėsi bėdų su įstatymų saugotojais.

Leta nepajėgė užmiršti, kaip tvarkdarys jai smogė, – prieš akis vis iškildavo jo veidas. Ji nejučia palietė paburkusią lūpą. Vyras su ja elgėsi kaip su nusikaltėle. O nusikaltėlius ji įsivaizdavo kaip siaubūnus, pasiryžusius sunaikinti naująjį pasaulį; kaip giriose siautėjančius plėšikus; kaip paniurėlius Skardžiamiesčio gyventojus. Ir štai ji pati, ko gero, slepia nusikaltėlį, gal net šventvagį. Mergaitė stengėsi atsikratyti šios minties, bet galvoje vis sukosi klausimas. Kas jis toks? Ji paėmė kortelę ir pradėjo rašyti.

Arti – skrosti ir versti žemę.

Jis tikrai nedarba ūkyje. Jo rankos švarios, delnai minkšti. Gydytojo mokinys? Galbūt. Ji dar sykį pažvelgė į vaikiną. Ant kaktos žvilgėjo prakaitas. Galva nerimastingai sukiojosi į šalis.

– Finai!

Leta priėjo prie jo.

– Ššš, – tarė. – Nesijaudink.

– Finai! – vėl riktelėjo jis ir plačiai atmerkė nuo karščio blizgančias akis.

Leta atsitraukė.

– Nepasakok jiems apie siurblinę, – meldė jis. – Niekam nepasakok. Šiauriniame upės krante. Negalim jų išduoti. Tvarkdariai...

Jis pradėjo lipti iš lovos. Leta greitai pribėgo.

– Ne, Marlo, – tvirtai pasakė. – Guli. Tvarkdarių čia nėra. Ilsiesi.

Paguldytas į lovą jis vėl užsimerkė ir mergaitei palengvėjo. Be abejo, vaikinai kliedėjo nuo karščio. Ji tai suprato, bet vis vien buvo baugu. Be to, jis šnekėjo senąja kalba, ne Sąrašu, žodžiai liejosi laisvai ir sklandžiai, nereikėjo jų ieškoti – jie iškildavo patys.

„Išduoti“ – pasakė jis. Baisiai retas žodis. Ji pati neseniai jį išmoko. „Klasta įduoti priešui.“

Kas gi jis? Ji susijaudino, atrodė, kad plyšta galva. Žodinė? Ar tai įmanoma? Betgi paskutinis žodinė yra Benjaminas. Visi buvo tuo įsitikinę.

Pernakt Marlo sustiprėjo, bet vis dar per miegus murmėjo apie Finą ir siurblinę. Minėjo ir kitus vardus: Karminos ir Džordžo, bet jau buvo ramesnis. Kai pirmieji saulės spinduliai pažvelgė pro langą, Leta nuprausė jam veidą šaltu vandeniu. Kišdamasi už ausų raudonų plaukų sruogas susimąstė, ką jai pasakytų meistras. Vaikinai atsimenkė. Ji pastebėjo, kad jo akys labai gražios – mėlynos su pilkomis dėmelėmis, kaip jūra tykią dieną. Šyptelėjo.

– Ką galvoji? – pasiteiravo Marlo.

Leta padvejojo, paskui nusprendė iškloti dalį tiesos.

– Svarsčiau, ką pagalvotų meistras, pamatęs tave čia.
Tik tiek.

Marlo suraukė kaktą.

– Kalbi ne Sąrašu? – paklausė jis, budriai stebėdamas pašnekovę.

– Žinau, kad moki senąją kalbą, – atsakė ji. – Kalbėjai per miegus.

– O, – susidrovėjo vaikinas. – Papasakojau ką nors įdomaus?

– Ne, – tarė Leta. – Daugiausia paistei niekus. Verčiau pasakyk, kur išmokai šitaip kalbėti.

Jis tylėjo. Leta laukė. Paskui uždavė klausimą, kuris nedavė ramybės per visą ilgą budėjimo laiką.

– Ar tu žodininkas?

Marlo nusijuokė.

– Ne! – sušuko. – Tai bent pokštas! Aš ne žodininkas. Beveik visi žmonės, tarp kurių augau, kalbėjo gražia kalba. Tik tiek.

Leta išpūtė akis.

– Pokštas?

– Atleisk, tai reiškia „juokingas dalykas“. Išmokau iš savo dėdės Fino. Labai senas žodis, perduodamas iš kartos į kartą.

– Pokštas, – ištarė Leta ir panorė kuo greičiau užsirašyti žodį. – Argi ne keista, kad žmonės sakydavo „tai bent

pokštas“, užuot juokęsi? Kažin ar ir nusiminę jie sakydavo: „koks baisus verksmas“?

Ji pasiėmė šluotą ir ėmė šluoti nuzulintas medines grindlentes.

– Ko gero, jie neturėjo laiko nei juoktis, nei verkti, – sumurmėjo Marlo. – Todėl tik pasakydavo, kaip jaučiasi.

– Pokštas, – tarstelėjo Leta ir abu nusikvatojo.

Marlo surimtėjo pirmas.

– Tai ką su manim darytų tavo meistras? – paklausė.

– Nemanau, kad jis paliktų tave mirti ant krautuvės grindų, – atsakė Leta. – Sukruvintum žodžius.

Jis šyptelėjo.

– Geriau jautiesi? – pasiteiravo Leta.

Marlo ištiesė ranką ir prisitraukė ją arčiau. Ji ant lūpos pajuto jo pirštą.

– Kas tau nutiko? – pakreipęs galvą ir suraukęs kaktą paklausė vaikiną.

Toks netikėtas klausimas sutrikdė Letą.

– Nieko, – atsakė ji ir atšlijo. – Netyčia susimušiau. Nieko baisaus.

Jis pasidėjo galvą ant pagalvės, veidą apniaukė debesėlis.

– Šiąnakt sapnavau sapną, – tarė. – Sapnavau, kad esu triušis, rudas triušelis. Pakėlęs galvą pamačiau, kad iš krūmų į mane žiūri raudonos akys.

– Tai tik sapnas, – atsakė Leta. – Tikriausiai karščiavai.

Marlo papurtė galvą.

– Sapnuose visada slypi tiesa. Negi nežinotai? Tereikia išsiaiškinti, ką jie reiškia.

Jis nutilo. Leta pakerėta laukė. Ji žinojo žodį „sapnas“. Teoriškai.

– Leta, ar tu sapnuoji? – tylutėliai paklausė jis.

Leta turėjo pasilenkti, kad išgirstų.

– Ar sapnuoji? Kartais sapnuoji žodžius. Ypač po sunkaus darbo.

– Kokius žodžius sapnuoji? – pasidomėjo jis.

Leta susidrovėjusi gūžtelėjo.

– Neprisimenu, – atsakė, nors tai buvo melas.

Ji visada sapnuodavo žodžius. Gražius žodžius, įsimintinus žodžius, o šiandakt dar ir gąsdinančius žodžius.

Po kelių minučių Leta išgirdo, kaip pasikeitė jo alsavimas, – vaikinai vėl užmigo. Ji ranka pasitrynė akis.

Krautuvėje seko įprastų žodžių atsargos. Ponia Plieninė skambino jau du kartus. Letai teks nemiegoti visą naktį, kad įvykdytų užsakymus.

Vis dėlto ji neatsispyrė pagundai, atsisėdo į krėslą prie lovos ir ėmė stebėti Marlo. Jo veidas buvo labai dailus, lyg iš akmens iškaltas. Juodi garbanoti plaukai buvo drėgni nuo prakaito, ilgos blakstienos ramiai gulė ant pablyškusių vokų. Jo kūnas, kaip visada, kvėpėjo šalavijais. Ji giliai įkvėpė ir vos susilaikė pirštu nepaglosčiusi jam veido. Dar nebuvo mačiusi tokių egzotiškų bruožų. Knietėjo sužinoti jo gyvenimo istoriją. Apie kokią siurblinę jis kalbėjo? Kur jo draugai? Ji troško pasikalbėti su juo, sužinoti viską,

ką žino jis. Kodėl jį vaikosi tvarkdariai? Gal jis nusikaltėlis? Vagis? Žudikas? Neatrodė toks, kita vertus, Leta ne-
numanė, kaip atrodo vagys ir žudikai. Senais laikais, tuoj
po Tirpsmo, Benjaminas dažnai susidurdavo su nusikal-
tėliais. Su klajojančiomis gaujomis, su žmonėmis, kurie
žudo dėl maisto, žudo dėl pastogės, žudo, kad žudytų. Da-
lis jų tebegyveno giliai giriose ir nuolat kėlė grėsmę Arkai.

Leta žinojo, kad nederėjo priimti nepažįstamojo. Ji už-
traukė pavojų savo namams. Tačiau jame žibėjo kažkokia
dar neregėta gyvasties kibirkštėlė.

Džiaugsmo kibirkštėlė.

Ji pakilo, paskutinį kartą žvilgtelėjo į miegančiojo vei-
dą, išėjo iš kambario ir uždarė duris.